

[Breckmann]

stedet for almindelig forsorg også udbetalte dagpenge; det gør vi heldigvis ikke.

Dette landsstyre har fortsat den stramme borgerlige udgiftspolitik, som indledtes under Folkeflokkenes ledelse i 1989, og denne borgerlige politik udtrykkes i den tredje finanslov nu på rad med en 5 pct. årlig nedgang i offentligt forbrug. Fra et underskud på betalingsbalancen på 25 pct. af bruttonationalproduktet i 1988 får vi et overskud i år, og det er første gang nogen sinde, og dermed evnen til at tilbagebetale den store udlandsgæld, der også eksploderede under det socialistiske landsstyre 1985-88. Vores finanslov kommer til at balancere i 1993, hvis vi sænker udgifterne til offentlige tjenester samt til fiskerierhvervet og ikke kun til det ene af de to.

Begivenhederne i verden omkring os har også gjort det nemmere for Folkeflokket og Socialdemokratiet at samarbejde om det fornuftige i at gennemføre nogle borgerlige mærkesager som f.eks. nye pensionsforsikringer ud over den almindelige og utilstrækkelige folkepension, om privatisering af offentlige tjenester, om liberalisering af fiskerierhvervet, om demokratisering af monopolmedierne, om en sænkning af marginalskatten, om en brutto-skatteordning med proportional- i stedet for progressionsbeskatning, om en arbejdsløshedsforsikring med fagforeningsmedvirken og -ansvar og om lavere offentlige udgifter i det hele taget, en borgerlig politik, der ville være både Ronald Reagan og Margaret Thatcher værdig, gode borgerlige kongstanker nu adopteret af vort eget Socialdemokrati. Den førtidige konstatering, at vi nu alle er socialister – det var vist en dansk borgerlig politiker, der sagde det – kan godt ændres til, at vi nu alle er borgerlige, og sikken en god grund til glæde!

Den indenrigspolitiske del af statsministerens tale lagde klogeligt op til forsoning, og det betyder forhåbentlig en fortsættelse af den politik, der de forudgående 9 år har medført bl.a. – og det gør ikke noget, at jeg nævner det – en nedbringelse af 11 pct. inflation til en af verdens laveste, en halvering af renten fra 20 til 10 pct., en styrkelse af den danske krone med 30 pct. i forhold til den norske og den svenske, en ændring af et rekordunderskud til overskud på betalingsbalancen, tilbagebetaling af gammel gæld til udlandet for første gang, at konkurrenceevnen går fra støt forringelse til forbedring

og – det er meget vigtigt – en begyndende virkning af offentligt løn- og udgiftsloft. Så hvis regeringen i dens nuværende form eller i en udvidet fortsætter sit arbejde, har man om kort tid ikke brug for en opposition, i hvert fald ikke for en socialistisk, i dette Ting.

Disse resultater har selvfølgelig både en direkte og en indirekte positiv indflydelse på Færøernes økonomi. Lad os dog glædes over den kvarte million nye arbejdspladser hovedsagelig i erhvervene siden statsministerens første åbningstale. Man beklager dog den store arbejdsløshed, og den forbliver kunstigt høj, så længe man med massive overførselsindkomster og 60 mia. kr. i årlig understøttelse direkte producerer lediggang. Hvis arbejdsløsheden i Danmark skal nedbringes, må det kunne betale sig mindre godt at gå i tomgang. Det må være socialistisk fortid at belønne ledighed højere end virkelyst. Det bryder et samfund ned, når det er mere lønsomt for en familie at splittes ad end at holde sammen. Familien er den vigtigste kerne for uddannelse og økonomisk vækst.

Det er god borgerlig politik, at sort arbejde betaler sig dårligere end beskattet indsats, men det fører til socialistisk spildproduktion at beskutte folks arbejdsløst væk fra den kritiske ekstra indsats. Vort socialsystem nægter den permanente gruppe bistanndklienter deres ret til social opstigning. Socialistiske politikere får stadig stemmer ved at hindre bistanndnydere incitamentet til at arbejde sig ud af den behagelige, men onde velfærds-cirkel. Hvis det offentlige giver sociale tabere gaver på den betingelse, at de forbliver tabere, er dette den største blokade for, at de kan arbejde sig velførende.

Den amerikanske højesteretsdommer John Marshall sagde i 1915, at den, som har myndighed til at beskutte, har magt til at ødelægge, og man må håbe, at regeringen fastholder skattelettelser som et hovedmål, også selv om oppositionen får held til at bilde vælgerne ind, at skattelettelser kun gavner de rige. Kun ved at sænke skattetrykket forøger man provenugrundlaget samt formindsker arbejdsløsheden og derved statsunderskuddet.

Vi ved, at en statsdrevne fabrik i Kiev kun er en femtedel så effektiv som en tilsvarende privat i Odense. Hvorfor dog ikke privatisere offentlige danske institutioner, der drives efter samme planøkonomiske regler som fabrikken i